

พี่เขยสุดหล่อ
กับ น้องเมีย
จอมแสบ

เรื่อง : พี่เขยสุดหล่อกับน้องเมียจอมแสบ

โดย : โรจน์ศิลา

วางจำหน่าย : มิถุนายน 2568

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และฉบับที่ 2 (ฉบับเพิ่มเติม)
ห้ามคัดลอก ดัดแปลง หรือเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของเนื้อหาโดยไม่ได้รับอนุญาต
การละเมิดลิขสิทธิ์ ถือเป็นความผิดทางกฎหมาย

คำเตือน

นิยายเรื่องสั้นนี้แต่งขึ้นโดยจินตนาการของผู้เขียน ไม่ได้อ้างอิงถึงบุคคลใด
เนื้อหาที่บรรยายเป็นการสมมุติขึ้นทั้งสิ้น ไม่ว่าจะ เป็นบทสนทนา ตัวละคร หรือชื่อต่างๆ
ทั้งนี้ตัวละครอาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งผู้เขียนไม่ได้มีเจตนาให้ลอกเลียนแบบ เป็นการ
แต่งขึ้น เพื่อเพิ่มอรรถรสในการอ่านเท่านั้น โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน ผู้อ่านควรมีอายุ
18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป

ตอนที่ 1: "น้องเมียคืนถิ่น พี่เขยต้องกลืนน้ำลาย"

เสียงรถแท็กซี่จอดสนิทหน้าบ้านสี่ขาวสองชั้นย่านรามอินทราในช่วงสายของวันเสาร์
เมษาโยนกระเป๋าเดินทางใบเหลืองลงพื้นอย่างไม่ใส่ใจ พลังยกแวนกันแดดขึ้นไว้บนหัว
แล้วสูดลมหายใจลึก

"โอ้ยยย~ กลืนความน่าเบื่อของคนมีผิวแตะะจุมูกเลยแฮะ"

เธอไม่ได้พูดกับใคร นอกจากตัวเอง แล้วหัวเราะเบา ๆ อย่างคนรู้ว่าอีกไม่กี่นาที
ข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้น

เมษากดกริ่งหน้าประตูบ้านด้วยท่าทางที่มั่นอกมั่นใจ ก่อนที่ประตูจะค่อย ๆ เปิดออก
เผยร่างของชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตพับแขนสีเทา กางเกงสแล็คสีเข้ม ใบหน้าคมขรึม
อย่างกับหลุดมาจากหนังโนแลน

กวิน ยืนมองเธอนิ่ง สีหน้าเรียบเฉยแบบเดิมไม่เปลี่ยน

"มาแล้วหรือ?" เขาถามเสียงต่ำ

"ใช่ค่ะพี่เขย ฉันทึ่แหละ เมษา น้องเมียสุดที่รักของพี่กวิน~"

เธอพูดด้วยน้ำเสียงยียวน ทำปากจู๋แกมยักคิ้วใส่เขาอีกทีสองที

ชายหนุ่มถอนหายใจแล้วหลีกเลี่ยงให้เธอลากกระเป๋าเข้าไปในบ้าน

“ห้องอยู่ชั้นบน ช้าง ๆ ห้องเกศ”

“หุ้ย~ แปลว่าถ้าฉันเดินละเมอ อาจจะได้ประตูติดห้องได้เลยนะเนี่ย”

เขาเหลือบตามองเธอแวบเดียว “อย่าทำแบบนั้น ถ้ายังอยากอยู่ครบสามสิบสอง”

เมษากลั้นหัวเราะก่อนจะลากกระเป๋าขึ้นบันไดไปด้วยท่าทางสบาย ๆ แต่ภายในใจ

เธอรู้สึกสนุกขึ้นมานิด ๆ กับการแหย่คนที่คิดว่าคุมเกมอยู่เสมอ

ผ่านไปชั่วโม่งกว่า เมษาลงมานั่งไขว่ห้างที่โซฟาห้องรับแขก เปิดทีวีไปเรื่อยเปื่อย

ในขณะที่ภิกวินนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะมุมหนึ่งของห้อง

เธอมองแผ่นหลังของเขาแล้วแกล้งถาม

“ภิกวินเป็นหุ่นยนต์หรือ ทำไมไม่เคยมีโหมดหัวเราะเลย?”

เขาไม่ตอบ เธอเลยลุกไปยืนข้างหลัง แล้วพูดเบา ๆ ช้างหุ

“หรือพี่กลัวหัวเราะแล้วจะหล่อเกินไป?”

กวินหยุดพิมพ์ แล้วหันมาซ้ำ ๆ โใบหน้าคมเข้มอยู่ห่างจากเธอแต่ไม่ก็คืบ

“ถ้ามีเวลาเล่นมาก ลองไปล้างจานมือเที่ยงดูมั๊ย?”

เมษาชะงักไปนิด “ฉันเพิ่งมาถึงนะพี่... จะให้รับจ๊อบแม่บ้านเลยหรือ?”

“ก็เห็นบอกจะอยู่เดือนนึงไง ควรเริ่มฝึกความรับผิดชอบได้แล้ว”

หญิงสาวยิ้มเหยาๆ เดินกลับไปนั่งที่เดิม

“พี่กวินนี่... เป็นคนประเภทโลกไม่เคยมีความสุขใช่ไหม?”

“ไม่ครับ โลกแค่เคยมีความสุข แล้วเฉื่อยฉันทหายไป”

คำตอบนั้นทำให้เมษาเงยไปพักหนึ่ง

เสียงที่วิ้งดังอยู่เบา ๆ แต่บรรยากาศในห้องเปลี่ยนไปเล็กน้อย เธอเริ่มสงสัย...

“ความสุขที่หายไปของพี่เขยคนนี้... เกิดขึ้นเพราะใครกันแน่?”